

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

'Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη
κι' όταν έχω έξοπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τούς ανέχομαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκαδάδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' εδώ συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατήσ — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονίεργ.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μέσ'ετών φόρων τήν αντίρα — κι' ο Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου κι' είκοστή
και άγνωστοι πλακόνουν και γνωστοί.

Διακόσα είκοσι κρατώ
και Βασιληάδες χαιρετώ.

Για τόν Μεγαλειότατον
τραγουδι φλογερώτατον.

'Ο Βασιληῆς.. ό Βασιληῆς.. εις τήν 'Αθήνα φθάνει..
ό Βασιληῆς μάς έρχεται... μάς ήλθε... νάτος νά!
για τούτον εις τὰ χέρια του καθέννας βάγια πιάνει
κι' οί τόσοι του ύπήκοοι φωνάζουν «'Ωσαννά!»
'Ο Βασιληῆς μάς έρχεται από μακρὸν ταξειδι...
έμπρός λοιπόν, Προθυπουργέ, Φιλήμων, Βαρελίδη.

'Ο Βασιληῆς μάς έρχεται με άλλους κορδαμένους
για νά χορτάση τῶν Ρωμηῶν τούς ἀδειανούς στομάχους
και σέρνει άπ' όπίσω του 'στό άρμα του δεμένους
μεγάλους Αὐτοκράτορας και Βασιλεις συμμαχους.
'Ο Βασιληῆς μάς έρχεται... μάς ήλθε... νάτος νά!
και οί Ρωμηοί άπλόνουνε 'στον ήλιο τραχανῶ.

Εὐτυχισμένος Βασιληῆς γεμάτος εὐτυχίας!..
πέρνει 'στά ξένα κτήματα, πανιρεύει τὰ παιδιά του,
φιλει τούς Αὐτοκράτορας και κάνει συμμαχίας
και μ' όλα ταῦτα πάντοτε μάς έχει 'στην καρδιά του.
Και τώρα δά ποῦ άρχισε ή τύχη μας νά τρέχη
βεβαιωθήτε δλοι σας πῶς θά μάς παραέχη.

Μα σαν νά μὴν τοῦ έφθανε ή τόση εὐτυχία
και τόσων γάμων κι' έορτῶν ή δόξα και ό κρότος,
του πέφτουν και τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης τὰ λαχεία
και κατά τύχην μάλιστα ό αριθμός ό πρώτος.
Κι' αν νέα πάλιν κτήματα μ' αὐτόν δέν αγοράση
βεβαίως εις τούς 'Ελληνας τὸ κέρδος θά μοιράση.

Οί Βασιλεις του 'Ισραήλ ποῦ, ως ή Βίβλος γράφει,
έξοῦσαν μ' εὐτυχήματα και αγαθά μεγάλα,
ποῦ άστραφταν σε μάλαμμα και λαγαρό χρυσάφι,
ποῦ 'στά βουνά των έτρεχε σαν ποταμός τὸ γάλα
και τόσαις έτρεφε χανούμ καθεις 'στό μέγαρό του,
δέν ήσαν εὐτυχέστεροι του Γεωργίου πρώτου.

Δέν ήτον εὐτυχέστερος ποτέ, μα τὸν σταυρόν,
ό βασιλεῦς 'Ιεριμούθ κι' ό βασιλεῦς Χεβρών,
οὐδὲ ό Δῶρ του Ναφεδῶρ, οὐδ' ό Γωείμ και άλλοι,
ποῦ ή φυλή του 'Ισραήλ ως σήμερα τούς ψάλλει.
'Ο πρώτος μας Γεώργιος εις όλα τούς περνῶ..
ό Βασιληῆς μάς έρχεται... μάς ήλθε... νάτος νά!